

....

Her har jeg nu faat pekt paa noget av det, som ligger skjult i vor bekjendelses ord: jeg tror paa Den hellige aand. Her ser vi litt av det, han ønsker at gjøre vort daglige liv til ved at forklare Kristus for vore hjerter, ved at gjøre Kristus til en lyslevende virkelighet i vort daglige liv.

Læs dit Nye testamente igjennem nok engang og undersøk dette, saa skal du sikkert bli klar over, at den som har aapnet sit hjerte for Frelseren, han har faat Jesus som en usynlig ven ind i sit hus, ind i sit daglige liv. Jesus gaar hver dag ut og ind sammen med sine troende venner. Og han ønsker at dele alt med dem, sorger og glæde, arbeide og hvile, liv og død. Men der er saa mange av hans venner, som ikke lægger merke til ham. Det er bare i lønkammeret de træffer ham et par ganger om dagen, forøvrig ser eller hører de ham ikke.

Mon det ikke var slike apostelen tænkte paa, naar han bad, *«at vor Herre Jesu Kristi Gud, herlighetens Far, maatte gi eder visdoms og aabenbarings aand til kundskap om sig, og gi eders hjerte oplyste øine, saa I kan forstaa, hvilket haab det er, han har kaldt eder til, og hvor rik paa herlighet hans arv er blandt de hellige,»* [Ef. 1, 17-18](#).

Mine venner! Fik han git vore hjerter oplyste øine til i aanden at se vor usynlige ven om dagen, da skulde vort daglige liv bli nyt baade for os selv og for vore kjære. Her er muligheter for et rikt, seirende og lykkelig kristenliv, som de fleste av os har liten personlig erfaring om. Ja, jeg har ofte en anelse om, at vor kristenslegt lever sit liv med Gud mere i den tænkte end i den virkelige verden. Vi læser, vi hører, vi lærer, vi taler om Jesus, vi tænker paa ham og ber til ham. Og det er jo alt ret og godt. Men er han synderlig mere for os om dagen end en tænkt virkelighet, som vi har glæde av at mindes, tænke paa og tale om? Er han en levende virkelighet for os? Er han en nærværende virkelighet, som griper aktivt ind i vort sjæleliv om dagen?

*

Eftersom jeg studerer Det nye testamentes utsagn om denne sak, blir jeg stadig mere overtudet om, at kjernen i apostlenes frelsesopplevelse er deres opplevelse av Kristus-nærværelsen. Det er denne som er den indre og egentlige kilde til alle frelsesvirkninger. Dette er fælles for deres opplevelser før Jesu død og efter. Hvad var det, som gjorde, at de fik se sin synd og kjende sin nød? Var det de nye tanker og sandheter, som Jesus forkyndte? Nei, det var ingen ord eller sandheter som magtet dette. De hadde jo ord og sandheter nok i sine hellige skrifter. Det var Jesu egen nærværende person, som han møtte dem i ord og handling, i liv, lidelse og død, som grep dem og holdt dem fast. La os bare tænke paa Peters opplevelse under den store fiskedræt, [Luk. 5,1-11](#). Jesus taler ikke et ord til ham om synd. Men Peter opplever sin synd saa sterkt, at han kaster sig paa sit ansigt i baaten og sier til Jesus: *«Herre, gaa fra mig; ti jeg er en syndig mand»*.

Hvad var det, som gjorde, at de forlot alle ting og fulgte Jesus? Var det Jesu ord eller deres egne overveielser og tanker? Nei, hverken ord eller tanker magtet dette, men alene Jesu underbare person. De hadde opplevet noget i hans nærhet, som gjorde, at han bare behøvet at si et ord, saa gik de fra alt for at faa bli i hans nærhet.

Hvorfor gik de aldrig fra ham siden, skjønt der var mange som blev trøtte og forlot ham? Var det deres viljes fasthet, som holdt dem? Var det Jesu befaling? Nei, det var hans person som bandt dem. De kunde ikke tænke sig at leve nu uten i hans nærhet.

Efter Jesu død paa samme vis, bare i endnu høiere grad. Som ovenfor paavist er de sig bevist, at det at kjende Kristus «etter aanden» er noget ganske andet end at kjende ham «etter kjødet», som de gjorde før hans død, La os tænke paa Paulus. Det han selv fortæller os om sin omvendelse viser os tydelig, at det var opplevelsen av den nærværende Frelser, som frembragte hans omvendelse og

gjorde ham fra en Jesu forfølger til en Jesu ven og tjener og apostel. Og denne opplevelse av Kristus-nærværelsen blev for Paulus ikke en episode i hans liv. Nei, det som skiller mellom hans liv før og hans liv etter omvendelsen, det er just Kristus-nærværelsen. Denne har været hans lykkelige besiddelse hele livet etter omvendelsen. Han har paa forskjellig vis git uttrykk for det. Mest karakteristisk er uttrykket: «i Kristus», som hos Paulus er et staaende uttrykk for at være en kristen, [Rom. 8, 1](#); [2 Kor. 5, 17](#). «I Aanden» uttrykker nøiagtig den samme tanke bare med andre ord, Rom. 8, 9; [Gal. 5, 16](#). Dette beror paa, at Kristus eller Aanden har tat bolig i den troendes hjerte. [Ef. 3, 17](#); Rom. 8, 9, 11. Men det sterkeste uttrykk for denne Kristus-nærværelse har Paulus git i [Gal. 2, 20](#): «*jeg lever ikke længer selv, men Kristus lever i mig.*»

*

Denne Kristus-nærværelse er det Aanden, som formidler. At kjende Kristus «etter Aanden» er just at oppleve Kristus som en levende, nærværende Frelser, der virker paa vor person, sjæl og krop, med hele sin iboende frelserkraft. Hele vor frelse, fra først til sidst, er en frugt av denne Kristus-nærværelse, som Aanden formidler.

Hvordan gaar det til, at et menneske blir vakt? Hvad er det som gjør, at et tankeløst, letsindig og selvtilfreds menneske begynner at bli urolig, at kjende synden besk og bitter. og for alvor spørre etter frelse? Er det frygt for døden, for helvede? Eller er det overbevisningen om, at det er uklokt at synde? Nei, hverken frygt eller beregning kan avholde et menneske fra at fortsætte i synden, om de end kan tvinge det til at skifte syndevaner. Naar et menneske for alvor blir vakt, saa det virkelig vil bli frelst fra synden, ikke bare fra dens usalige følger, da er der skedd et under med dette menneske. Det har møtt Kristus. Ved Aanden har det oplevet noget av Kristus-nærværelsen, i andre former men i sak det samme som Paulus foran Damaskus, da han fik se baade Kristus og sig selv i et ganske nyt lys.

Husk dette du, som ber for nogen mennesker, at de skal bli vakt. Det er ikke dine formaninger eller dine argumenters overbevisende kraft det staar paa. Fornan dem og overbevis dem, men husk: det er en opplevelse av den nærværende Kristus, de trenger. Bed derfor hver dag mest om dette. Husk dette du, som taler Guds ord, og søker at tale til menneskers vækkelse og omvendelse. Det er ikke dine sterke ord, heller ikke dine ords dype indhold eller tankemæssige klarhet og skarphet, det gjælder. Arbeid med din tale, baade med dens indhold og form. Men husk: det er en Kristus-opplevelse, dine ufrelste tilhørere trenger for at bli vakt. Den sker ved Aanden gjennom Ordet. Bed om dette mere end om noget andet.

Hvordan blir et menneske omvendt?

Hvad er det som gir et menneske kraft til at ta det fulde oppgjør med Gud, til hensynsløst at utlevere al synd til utryddelse og at overgi sig med legeme og sjæl og aand til Jesu eie og til Jesu styre? Det magter hverken frygt eller beregning, det magter ingen argumenter eller overtalelse, men alene Kristus-opplevelsen. Bare den del av Kristus-nærværelsen, som oppleves i vækkelsen, er tilstrækkelig til at sjælen frivillig leverer synden og verden for at oppnaa den fulde Kristus-nærværelse. Du som forkynder Guds ord, bed om at dine tilhørere gjennom din forkyndelse maa oppleve Kristus slik, saa blir de ikke bare vakt men ogsaa omvendt.

Hvordan kommer en fortvilet og hjelpeløs synder til troen?

Alt har sammensvoret sig imot ham: Hans forgangne liv, hans urene sind, hans ulyst til Gud, hans kjærlighet til synden, hans haardhet og likegyldighet, hans delte sind og halve vilje. Han sier sig selv: det vilde være umoralsk av Gud at tilgi et menneske, som hemmelig elsker den synd, han ber om forladelse for. Hvordan kommer en slik fortvilet synder frem til troens jubel og glæde? Det sker ikke ved opmuntringer og formaninger og paabud om at tro naaden. Heller ikke ved tankemæssige overveielser, slutninger eller beregninger. Nei, det sker alene ved en Kristus-opplevelse. Ved Aanden blir hjertets øine oplatt til at se og fornemme den nærværende Kristus, Og saa oplever synderen Kristus som sin Frelser, som Guds lam, der bar al hans synd. Denne visshet faar han ikke gjennom tænkning eller refleksjon, men ved en opplevelse av Kristus, som Aanden formidler under synderens ydmyge bruk. av Guds ord. Kristus er nemlig slik, at man bare behøver at oppleve ham som den

virkelige, ikke bare som den tænkte og beskrevne frelser, saa indgyder han os umiddelbart al den tillid og visshet vi behøver.

Hvordan magter en troende det hellige liv?

Hvad er det, som gir ham kraft til hver dag at utlevere det selvhjulpne, egenraadige, egenkjærlige, hovmodige, rethaveriske, misundelige, urene, havesyke, offerrædde og lidelsessky gamle jeg? Det sker hverken ved gode forsætter eller ved en fast vilje. Det sker alene ved en fortsat Kristus-oplevelse. Det som umiddelbart fylder vor sjæl, naar vi oplever Kristi nærhet, er det eneste, som hjælper os til frivillig at gi avkald paa det verdslige og syndige liv. Først naar vi løftes ind i et nyt, høiere og rikere liv, leverer vi villig det gamle fra os. Først da har det gamle, syndige, selviske liv møtt sin overmand. Idet sjælen ombølges av Guds grænseløse godhet og gjennomrisles av salig sødme og unævnelig fryd i Herrens fortrolige nærhet, mister det selviske liv med sin nydelse, fordel og ære sin fristende magt. Ved synet av den oversanselige verdens herlighet, ved lyden av den evige verdens musik høres ikke den nærværende verdens lokke toner.

Her er vor eneste vei til et hellig sind og dermed til et hellig liv. I Skriften finder jeg dette uttrykt paa forskjellig vis: *«men vi som med utildækket aasyn skuer Herrens herlighet som i et speil, vi blir alle forvandlet til det samme billede fra herlighet til herlighet, som av Herrens aand,»* [2 Kor. 3, 18.](#) *«Jeg er korsfæstet med Kristus, jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i mig,»* [Gal. 2, 20.](#) *«Vandre i Aanden, saa skal I ikke fuldbyrde kjødets begjæring. Men er Kristus i eder, da er - - - aanden liv paa grund av retfærdighet,»* [Rom. 8, 10.](#) *«At han efter sin herlighets rigdom maa gi eder at styrkes med kraft ved hans Aand i eders indvortes menneske, at Kristus maa bo ved troen i eders hjerter,»* [Ef. 3, 16-17.](#)

At opleve Kristus, ikke bare tænke paa ham og tale om ham og længte efter ham, det er universalmidlet mot alle livets fristelser, svaret paa alle livets spørsmål, løsningen av alle livets gaader, det gir lyst til at tjene, mot til at ofre og lide, utholdenhet i motgang, utrættelighet i vanskeligheter, likevegt i medgang og den hellige paagaende erobringstrang, som aldrig slaar sig til ro med de vundne seire .

(Uddrag fra kap.1 "Den hellige aand" i "AANDENS FYLDE" af O. Hallesby - Lutherstiftelsens Forlag 1924 - Shafan 24-05-13)